

Vi kan følge socialministeren så langt, at en sådan omlægning sandsynligvis vil kunne give nogle alternativer i relation til de behovsbestemte førtidspensioner, således at aktiveringsmålsætningen bliver fremmet. For de behovsbestemte førtidspensioner mener vi også, at der ikke gør sig samme krav om højt specialiseret ekspertise gældende, som når det gælder de helbredsbedingede førtidspensioner, således at kommunerne udmærket vil kunne overtage tilkendelseskompetencen. Selvfølgelig vil der være tilfælde, det er vanskeligt at adskille fra gruppen, som bør have tilkendt f.eks. mellemste førtidspension; men med en bevarelse af revaliderings- og pensionsnævnet – som vi går ind for som en ubetinget nødvendighed for de helbredsbedingede førtidspensioner – vil disse sager kunne løftes op på det regionale niveau!

Med denne konstruktion mener vi i DHF, at hovedmålet med L 62 vil kunne opnås samtidig med, at svært handicappedes retssikkerhed fortsat garderes bedst muligt i 1. instans! – Modsat er det absolut utilfredsstillende og uacceptabelt, at man i stedet lapper på den manglende sagkundskab, man godt ved vil forekomme i mange små og mindre kommuner, ved at tilbyde konsulentbistand fra de nye sociale ankenævn. For os at se vil disse nemlig ikke kunne leve op til den grundige prøvning af sagerne (f.eks. som tilfald i at revalideringsmulighederne skal være udtømt), som revaliderings- og pensionsnævnene har stået for.

Vi ved godt, at brugerorganisationerne (DSI, LO og DA)'s indflydelse er begrænset til en mindre del af afgørelserne. Alligevel finder vi, at det bør være et umisteligt gode, at disse organisationer »siddet med ved bordet« i 1. instans og kan tilbyde deres sagkundskab, når det er relevant. Vi finder det også særdeles vigtigt, at disse parter gennem den lovfæstede repræsentation i nævnene har fået en dyb indsigt i, hvorledes retspraksis har udviklet sig.

Denne deltagelse i beslutningsprocessen kan ikke erstattes ved rapporter og statistikker, som kun giver få brøkdele af den vigtige information. Og vi har desuden meget svært ved at forestille os, at brugerrepræsentationen kan etableres omkring kommunernes afgørelser. Der lægges jo ikke op til en nævns-/udvalgskonstruktion, men åbnes op for, at kompetencen kan delegeres helt ud til skrankemedarbejderen!

Som det fremgår af DHF's nye handlingsprogram om »Handicap & Arbejde«, som blev vedtaget på vor kongres i oktober '90, tilslutter Forbundet sig aktivlinjen – også for svært fysisk handicappede. Vore hovedsynspunkter i relation til L 62 er, at pensions-/revalideringsystemet bør indrettes ud fra vor viden om, at der kun i forholdvis få procent af sagerne kan tænkes lønsomme aktiveringsalternativer. Tænk blot på, at ca. 50.000 personer med højeste førtidspension har mindre end 1/3 »resterhvervsevne«. Med vilkårene på det ordinære arbejdsmarked i dag, vil sagsbehandlere og andre embedsmænd skulle udfolde en næsten utrolig kreativitet og ud over sociallovstoffet også være udrustede med omfattende konkrete kundskaber om både arbejdspladserne på det lokale »marked« og også kunne finde realistiske niches, hvor der potentielt er placingsmuligheder for personer med under 1/3 erhvervsevne.

Med den regionale revaliderings-/pensionsmodel, DHF finder nødvendigt for svært fysisk handicappede, kan man hævde, at amts-revalideringsmedarbejderen måske ikke kan have kendskab til de lokale arbejdspladser i bopælskommunen. Til gengæld er mulighederne her til stede for et større overblik – og med et større område vil der altid kunne findes flere muligheder. Tænk blot på, at f.eks. den virksomhed, som SAHVA's Håndværksskole har drevet for vanføregruppen gennem årene (som landsdækkende institution) har givet tusindvis af fysisk handicappede en oplæring til fagligt arbejde. – Også handicappede har ofte ønsket at flytte derhen, hvor mulighederne – og specielt uddannelses- og arbejdsmulighederne – var mere optimale end på hjemegnen!

Hertil kan føjes yderligere det argument, at den rette revalideringsvej ved et svært fysisk handicap ofte er en højere, boglig uddannelse og en erhvervsfunktion, der ikke er domineret af de fysiske krav, men mere af trænet intellektuel kompetence og anvendelsen af teknologiske særligt tilpassede hjælpemidler.

Vi kan ikke forestille os selv med vor bedste vilje, at sagsbehandlere i alle 275 primærkommuner nogen sinde vil kunne erhverve den sagkundskab vi må kræve, når det gælder om de dybt indgribende processer, det er at gennem-